

ԲԱՆԱՍՏՐԱԿԱՆ ՏԵՂԵԿՈՒԹՅՈՒՆ

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ա յ է գ ե ւ ՚ Պ ի ն դ ո ս է ա ս տ ո ւ թ ո ւ ն

Ու Եսոնեան փողցո ընդ նուրբ երկրագործին նուազող զարդիւնս
Հայկական ոլորեալ երգս ըզկէս փառաց իմ կապտեցեր .
Ենմահականն ՚ի Պինդոս սիւք անուշիկ հնչեաց երգոցդ ,
Յաւերժ մայրեացն աստուածանուէր մըրմընջեցին վարսք ՚ի զեղգեղ .
Ենդ ՚ի բազմոցը փափկութեանց՝ ՚ի դարեւանդն՝ ուր անմահից
Հոյլշուշանաց ՚ի գեղաթոյը թերթից և երինից պալարին աչք ,
Ուր կաստախ արծաթի պաղպաջափայլ ձեմի ալեօք ,
Կանքնեսցուք կձեայ տաձար քեզ ՚ի ծաղկանց պջնեալ բոլոր
Մատունք քընքուշ Մուսայից բուրեան ըզփունջըրն կապեսցեն .
Ըստք ըզնովաւ ՚ի պարանցիկս երաժշտացըն հանդէս
Ի գովեստ հընչեսցեն քեզ նուագաւոր դաշնակութիւնս
Մարտն , Պինդարոս , Տիբուլ , Կատուլ նախանձընդդէմք :
Ես ՚ի կայտիուրս պարառաջ , պըսակ ՚ի գլուխս իմ դարնեփունջ
Համարալրամին ծաղկունս ծաւալեցից շուրջանակի ,
Եւ բարձրագէտ ՚ի ճակատուն քանդակեցից ՚ի տառ ոսկի .
Դահ Արտենի ՚ի Պինդոս ընծայեցաւ ՚ի Ա իրգիլ .

ՄԿՐՏԻՉ ԳԵՇԻՔԹԵՇԼԵԱՆ

ՅԱՀԱԿԵՐՏԱՑ ՄՈՒՐԵՏԱՑ ՎԱՐԺԱՐԱԿԱՆ

Ա ։ Ճպառան :

Ճըգութն , որ մորչ ՚ի բարունակ
Կանխեալ նատիս առաւօտուց ,
Եւ խուն սաղարթ հովանոցակ
Պարզեալ գործես քեզ ՚ի բարձունս ,
Եւ ժիրաժիր ըզտիւն ողջոյն
Յերգ հատանիս հանդէպ արփոյն ,
Քեզ երանի , ով բընական
Զըրիւքդ հատեալ քաջաբաստիկ ,
Ու ՚ի խոնարհ քոյդ կերպարան
Զար նախանձու չմատոնիս որսիկ .
Խընդիր փառաց և սէր ունայն
Աւ մեղցեն քում հաշտութեան :

Մարմով նըկուն ես և փոքրիկ ,
Օօրութեամք քաջ մեծ ճանաչիս .
Յով և սփուես ըզդայլայիկ
Նմքնին դու անդ տարածանիս .
Ուկ կաս զուղեալ թէ ակներև .
Պմենայն ունիլըն դռնչի քեւ :
Ուչունք երկնից զարեւուն շող
Ի քեզ յանձնեն յամարայնի ,
Եւ զեփիւռոս քաջահնչող՝
Որդամ ճշուես դու ՚ի դաշտի՝
Քեզ խոնարհի ողջունաբեր
Դշնոյի սպաս հարեալ ՚ի սէր .
Ի տապ աւուր հասարակի
Ուղեորին տաժանելց
Քոյդ օթեան է պանդոկի ,

Ինկողմանեալ ընդ հովանուց
 Ի լուր երգոցըդ հոմաձայն
 Կիրհէ 'ի քուն խաղաղական .
 “ Դու և Ո՛ուսայց կաս 'ի կահառ ,
 Արպէս լըսեմք յըստոյդ բանէ .
 Ոմէ զիտես , ո պատմէ զայս ձառ .
 Ենակիրէոն զրուցաբաննէ ,
 Որ քան զայլ մարդ 'գ քեզ սիրտանայր .
 Ու 'ի թելս քնարին քաղցրերգանայր :
 “ Արծաթափայլ է քո թեփիկ .
 Ասէ , և զլուխ ունիս գոհար .
 Յօղն անուշակ քո կերակրիկ ,
 Եւ քո իրանք նուրբ և պայծառ ,
 Եւ անմարմին և անմարիւն
 Դիցն անսիսհից դու գու հանգոյն :
 “ Ինդ հովանեաւ անտառակին
 Աստեղնախիտ և ստուերամած
 Ի լուր քո քաղցըր նըւազին
 Դայ Ապողոն ընդ կամենայց .
 Եւ խոնջ , ասէ , դու հընձողի .
 Դիւրես ըզիսիստ վաստակին անդի .
 Ոմէ իմաստունն յոզնահանձար ,
 Օորոյ Ծ ընորհք և Օուարթութիւն
 Վըձնէն նըւազս և ըզքընար՝
 Այսափ 'ի քեզ եզիտ արդիւնս .
 Օ ի բաջաղես դու շաղակրատ
 Ուըզիմնդ՝ ածել սրմին արտատ :
 Դղդիմ ջատուկ զիարդ բզզայ .
 Եւ հ ատեցի զջանըս նորուն .
 Որկորաժէտ և անդեղեայ
 Հարդ բարդ կուտէ զեւզ համբարուն .
 Ինդ քեզ իսեթիւ հայի անարդ
 Պանդոյր , ձայնէ , ծոյլ և գատարկ .
 Ակային ոչնչ է . սիրտ ագահ
 Խեթիւ հայի ընդ ծազը և խաղ .
 “ Երգեաւ , ասէ , մինչ ես 'ի ձահ
 Այժմէն նիւթեմ վասն աւուրց պաղ ,
 Պատափանի յիմում սրտի
 Երգելս քեզ 'ի ցրտի .
 “ Յօրժամ պաղին օղբըդ վերին
 Եւ ձիւն երկինք տեղան սաստիկ
 Վովալըլուկ և ցրտագին
 Վահ է , զուես , մահ շրջմոլիկ .
 Փոր իմ գատարկ և նըւազի , —
 (Կ անդր , ասեմ , չիք քեզ տեղի .
 “ Արով զբօսար յամարայնի
 Երգը և ցուցս յօրինելով ,
 Եւ այժմ 'ի ցուրտ ձըմերայնի

Եւ 'ի կաքաւ վազեա պարով .
 Հիւծեալ պահօք թեթեացար ,
 Հապա 'ի գաշտ խայտա 'ի պար .
 Պատափանի տուր լրենուոյն ,
 “ Ոմէ վիշտք իցեն կենաց բաժին .
 (Ճըպիոն , ասա քըսմոս ձըճոյն),
 Կրկայն ամօք կեաց դառնազին .
 Եւ ցորչափ կեաս՝ քեզ ըշկարծեմ
 Ոմէ ոք գտցի նախանձընդդէմ :
 Խակ թէ յերկնուստ մեզ 'ի պարգե
 Ընորհեցան կեանքս 'ի հեշտ վայել
 Եւ մուսայից խառնեալ 'ի թէ
 Հաղորդ լինիմ բարեացն ընտել .
 Ը ատ խակ կեցի , և թէ մեռաց
 Մոռացօնս խսպառ չանկայց .
 ՅՈՎԵԱՆԵԿՍ ՄԵԼԻ ՍԻԿԻՒՐԱՑԻ

ՀԵԽԱԽՈՍՈՒԹԻՒՆ

Եթուուելի մօր նոր գոտուած սեպացն արքա .
 Կագրութեանց վրայ համառօք ուշիւուելի :

Են ՑԵԱՆԵՐԻ Լ ոնտրայի Ասիական
 Ընկերութիւնը մեծ ժողովք մը ըրաւ
 Մորուց երկրէն եկած հետաքնին հնու-
 թեց լուրերը քննելու համար , զորքերեր
 էր Ասօլինսըն զնդապետը , որ Պարոն
 Եւ յարտին հետ քանի մը տարիէ վեր
 է Կինուելի կողմերը գետինը փորելով
 շատ հնութիւններ և սեպաձե ըսուած
 արձանագրութիւններ գտան՝ Մորիս
 տանեայց հին ձեռագործներէն մնացած ,
 Մոնց քննութիւնիմացուեցաւ որ հիմա
 կուան Կիմրութ (Աեբրովթ) ըսուած
 տեղը , ուր որ շատ հնութիւններ զլ-
 տան , բուն Կինուել ձանցուած տեղն
 է , հապա անոր շնութեան տակնեն .
 Բը շնուած Քալահ կամ Քալէ քա-
 ղաքն է , որ մեր Մոտուածայունի
 թարգմանութե մէջ Քաղան դրուած
 է . իսկ բուն Կինուելին տեղը՝ Եյարո
 կը կարծէ որ ըլլայ այն բարձրեկէ ըլ-
 լուրն որ Ուուսուլի քով է Տիգրիսի ան-
 դիու կողմը , ուր որ հիմայ Յովոն